Sportul Magazin

ADEVĂRURI

Mulțumirea este bună la sfîrșitul drumului; cine este mulțumit de la început, n-ajunge departe.

F. Rückert

Grația e mai frumoasă decît frumusețea.

La Fontaine

Iubesc pe acel ce dorește imposibilul.

Goethe

Desăvîrșirea este scopul suprem și inaccesibil omului; acțiunea infinită de a se desăvîrși este menirea sa.

B. M. Gracian

Mai bine să fii invidiat decît compătimit.

Thales

Prin exerciții fizice, tinerii devin din ce în ce mai sănătoși și mai robuști, iar cei slabi se fortifică.

Herodicus din Leutini

Oamenii se miră că sînt atît de tînăr și că mă simt perfect. Secretul meu este simplu: corpul meu are vîrsta spiritului meu și spiritul meu este tînăr

Luther Burban K.

Dacă nu-i deprinzi pe copii să muncească, nu vor învăța nici să citească, nici să scrie, nici muzica, nici gimnastica, nici ceea ce cuprinde întreaga virtute a omului — respectul, izvorît din exercitarea tuturor învățăturilor de mai sus

Democrit

Frumosul e tot atît de folositor ca și utilul.

V. Hugo

Gloria e o străduanie fără răgaz.

J. Renard

Desene de la cititori

— Niciodată n-am jucat atît de prost ca astăzi!
— O! Ați mai jucat?
(M. BARBU — Petrila)

Salonul de arte plastice al municipiului București

SPORTUL VĂZUT DE PICTORI

Putem spune, fără riscul exagerării, că sportul — această superbă ordonare a mișcării — a suscitat dintotdeauna, într-o anume măsură, interesul artiștilor de pretutindeni. Literatura, sculptura, muzica chiar, culeg de pe stadioane subiecte mereu noi. De la Dürer pînă la Picasso sau Dali, pictura s-a dovedit un mijloc optim de exprimare a frumuseții și nobleții acestei laturi a activității umane.

Artei plastice românești îi este faporane, prin care Pierre de Coubertin voia să aducă lumii un plus de „sănătate și de frumusețe". În ansamblul lor ele reliefează prin maniera de tratare a subiectelor alese atît maturitatea artistică a pictorilor semnatari, cît și virtuțile plastice ale elementelor ce compun lumea atît de variată și originală a sportului. Vii și condensate, pînzele amintite ne duc cu gîndul la freamătul stadioanelor, la spiritualitatea acestei lumi — întruchipare ideală de

În cadrul Salonului de pictură și sculptură al municipiului București, pictorul Dorian Szasz expune trei tablouri în tempera cu teme sportive („Rugby", „Fotbal" și „Atac la poartă"). În clișeu: tabloul „FOTBAL"
Foto: Theo MACARSCHI

miliară tematică sportivă, care oferă artistului largi posibilități de expresie. Salonul de pictură și sculptură al municipiului București găzduiește și în acest an, într-un context de bună ținută artistică, un număr de lucrări de pictură a căror tematică este sportul. Lucrările poartă semnăturile tinerilor sau mai vîrstnicilor pictori **Dorian Szasz, Semproniu Iclozan, Teodor Răducan, Lucia Dem Bălăcescu, Ion Nicodim, Aurelia Gherasim-Diamandescu.**

Aceste lucrări ilustrează fie dezvoltarea bazei materiale (**„Șantierul bazei nautice „Străulești" — Teodor Răducan, „Avînt turistic în R.S.R." — Lucia Dem Bălăcescu**), fie elementele de esență ce definesc unele sporturi (**„Atac la poartă", „Fotbal", „Rugby" — Dorian Szasz, „Radiofonie" — Ion Nicodim**), fie activitatea colectivă în cadrul asociațiilor (**„Club sportiv" — Semproniu Iclozan**) sau surprind cîteva din trăsăturile caracteristice sportivului (**„Campioana" — Semproniu Iclozan, „Tineri sportivi" — Aurelia Gherasim Diamandescu**).

Ele vin să ilustreze preocuparea artiștilor noștri plastici pentru acest important domeniu al vieții contemporane, prin care Pierre de Coubertin voia să aducă lumii un plus de „sănătate și de frumusețe". În ansamblul lor ele reliefează prin maniera de tratare a subiectelor alese atît maturitatea artistică a pictorilor semnatari, cît și virtuțile plastice ale elementelor ce compun lumea atît de variată și originală a sportului. Vii și condensate, pînzele amintite ne duc cu gîndul la freamătul stadioanelor, la spiritualitatea acestei lumi — întruchipare ideală de frumos și echilibru, de nobilă aspirație spre perfecțiune, de loialitate și îndîrjire și — de ce nu? — de grație.

În mod cu totul arbitrar ne-am oprit asupra pînzelor lui **Semproniu Iclozan** și **Dorian Szasz.**

Compoziția sobră a **„Clubului sportiv"** a pictorului **Semproniu Iclozan** este un ansamblu tonal discret, punctat de luminozități de efect. Ritmul, accentuat vertical de siluetele zvelte ale tinerilor, este echilibrat cu discreție de cele două diagonale ale sulițelor. Figurile prelungi, siluetele aerate degajează un echilibru calm în care forța fizică se armonizează fericit cu intenția de spiritualitate condensată a ansamblului. În cea de a doua lucrare a lui **S. Iclozan — „Campioana"** — aerul recules al portretului de față transferă expresia în individualitatea ființii care atestă efortul. Chipul ei hotărît și mîndru iradiază o forță calmă și stăpînită, dînd imaginea tipică a campionului.

Contrastante ca manieră acestor două lucrări, tablourile expuse de Dorian Szasz (**Rugby, Fotbal și Atac la poartă**) dinamizează cromatic unul dintre panourile sălii. În scenele prezentate răzbat atmosfera vibrantă a meciului, atitudinile dinamice ale luptei pentru balonul rotund (**Fotbal**) sau oval (**Rugby**).

Originalitatea compozițională acompaniată de o suprafață bine susținută pictural ca și tematica viguros reprezentată recomandă aceste lucrări atenției Muzeului sportului, din al cărui patrimoniu nu ar trebui să lipsească mărturiile interesului pe care arta noastră plastică îl poartă sportului.

Contribuția pe care artele — să le zicem — tradiționale (pentru că și sportul încearcă, și pe bună dreptate să ocupe locul... 8) — o pot aduce la răspîndirea unor noi concepte despre sport, despre mișcare, în genere, este însemnată. De aceea, prezența unor picturi cu teme sportive la Salon ne-a bucurat efectiv. Am simțit însă regretul că n-am putut să vedem nici o sculptură cu aceeași temă, mai ales că în acest domeniu există un strălucit exemplu: George Apostu.

Maria POSTOLACHE
Emanuel FĂNTĂNEANU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

1968: GRENOBLE — OLIMPIADA SURPRIZELOR

Firesc, fiecare ediție a Jocurilor Olimpice, de vară sau de iarnă, aduce ceva nou. Dar parcă niciodată nu s-au petrecut atîtea fapte neobișnuite, ca la Grenoble, gazda celei de a X-a ediții, jubiliare, a Olimpiadei albe. Aici, de pildă, televiziunea a prezentat pentru prima dată imagini în culori. Dar, pe cititori îi interesează, desigur, în primul rînd, evoluția propriu-zisă a sportivilor. De aceea, să trecem la ea.

Cu cine să începem? Cu Franco Nones? Da, cu el pentru că performanța italianului a reprezentat cu adevărat un unicat. Pentru prima dată în istoria probelor nordice, un schior dintr-o țară alpină cucerește un titlu olimpic la fond! Este drept că Nones s-a antrenat mai mult în Norvegia, la Volodalen, și că antrenorul său era un norvegian, Gösta Olander. Dar ce contează toate acestea? Franco Nones i-a întrecut pe nordici și pe sovietici și a demonstrat că „se poate și așa". Tot probele nordice au furnizat și alte mari surprize. Combinata nordică și salturile de la trambulinele de 70 m și 90 m s-au încheiat fără a consemna un campion dintr-o țară nordică! Keller (R.F.G.), Raska (Cehoslovacia) și Belousov (U.R.S.S.) și-au însușit cele trei titluri. Țările scandinave s-au revanșat, în schimb, în întrecerile feminine, obținînd medaliile de aur atît în cursele individuale (prin Toini Gustafsson), cît și la ștafetă (Norvegia).

În schiul alpin, Jean-Claude Killy a repetat performanța din 1956 a lui Toni Sailer, dar în condiții tehnice evident mai pretențioase decît ale marelui campion austriac, prezent și el la Grenoble, în calitate de comentator. La fete, Olga Pall și Marielle Goitschel au cîștigat coborîrea și respectiv slalomul special, iar canadianca Nancy Greene s-a dovedit mai abilă la slalom urias, unde a realizat surpriza probelor alpine.

La Stade de Glace, spațios și elegant, artiștii gheții încîntau miile de spectatori și milioanele de telespectatori. Peggy Fleming dansa ca o zînă, iar perechea Belousova-Protopopov se detașa prin eleganță, prin sincronizare desăvîrșită, prin tehnica dusă pînă la deplină virtuozitate.

Cît privește delegația țării noastre, cu excepția boberilor Panțuru și Neagoe, primii români cîștigători ai unei medalii la Jocurile Olimpice de iarnă, ceilalți sportivi s-au comportat modest. Chiar și biatloniștii, care speram că vor ocupa un loc fruntaș la ștafetă. Nesiguranța lui Bărbășescu la trageri a dereglat, însă, întregul mecanism al echipei.

În rest, Beatrice Hustiu — mezina ediției — a smuls ropote de aplauze, Dan Cristea s-a clasat pe locul 25 la slalom special (o performanță, totuși, deoarece în calificări au fost eliminați ași ca Guy Perillat, Jean-Pierre Augert, William Kidd ș.a.), iar hocheiștii s-au clasat pe un modest loc 4 în grupa B.

În sfîrșit, nu putem omite excepționala organizare care, în ciuda unor dificultăți create de starea timpului, nu întotdeauna favorabilă, a asigurat condiții ideale de desfășurare celei de a X-a ediții a Jocurilor Olimpice de iarnă.

D. STANCULESCU

EDIȚIA A X-a

Locul: Grenoble (Franța), altitudinea 219 m.
Data: 6—18 februarie 1968.
Participanți: 1527 sportivi și sportive din 37 de țări.
Sporturi în program: schi alpin (slalom, slalom uriaș, coborîre) femei și bărbați, schi nordic (15 km, 30 km, 50 km, ștafeta 4x10 km, sărituri de la trambulinele de 70 m și 90 m, combinata nordică la bărbați, 5 km, 10 km, ștafeta 3x5 km la femei, patinaj viteză (500 m, 1.500 m, 5.000 m, 10.000 m la bărbați, 500 m, 1.000 m, 1.500 m, 3.000 m la femei), biatlon (individual 20 km, ștafeta 4x7,5 km), patinaj artistic (bărbați, femei perechi), bob (2 și 4 persoane), săniuțe (simplu și dublu bărbați, simplu femei), hochei pe gheață.
Cei mai populat start: slalom uriaș bărbați (117 concurenți).
Probe noi introduse în program: ștafeta de biatlon 4x7,5 km.
Sporturile românești: au participat la bob 2 persoane (I. Panțuru — N. Neagoe locul 3, R. Nedelcu — Gh. Maftei abandon), bob 4 persoane (I. Panțuru, N. Neagoe, P. Hristovici, Gh. Maftei locul 4), slalom special (D. Cristea locul 25, D. Munteanu eliminat în calificări), coborîre (D. Cristea locul 62, D. Munteanu locul 65), slalom uriaș (D. Cristea locul 49, D. Munteanu locul 55), patinaj artistic (Beatrice Hustiu locul 29) biatlon (20 km C. Carabela locul 14, G. Vilmos locul 22, Gh. Cimpoia locul 23, N. Bărbășescu locul 29, ștafeta 4x7,5 km — Gh. Cimpoia, C. Carabela, N. Bărbășescu, G. Vilmos — locul 8), hochei pe gheață (locul 4 în grupa B, locul 12 în clasamentul general, din 14 echipe): au jucat: F. Dumitras, N. Stoiculescu, D. Varga, Șt. Ionescu, Z. Fogarasi, Z. Czaka, R. Schiau, I. Szabo, G. Szabo, I. Stefanov, I. Basa, Al. Kalamar, I. Florescu, A. Mois, I. Gheorghiu, E. Pană, St. Texe.
Cea mai bună performanță: locul 3 la bob 2 persoane (I. Panțuru — N. Neagoe).

EROII EDIȚIEI

La Chamrousse, Jean-Claude Killy a confirmat pe deplin previziunile făcute de specialiști în 1964 la Innsbruck. „King" Killy a știut mortiș să-l imite pe Toni Sailer și a reușit să cîștige toate cele trei probe alpine, înfrîngîndu-l pe dîrzul Shranz, pe abilul Perillat, pe toți ceilalți ași ai schiului mondial. A fost cel mai aplaudat concurent al Jocurilor Olimpice, a fost adulatul publicului, schiorul care a înmănunchiat în mod perfect multiplele calități solicitate de acest pretențios sport. La Autrans, fermecătoarea suedeză Toini Gustafsson și-a depășit surîzătoare adversarele în curse-le de fond 5 și 10 km, cucerind medaliile de aur, iar în ștafeta 3x5 km a contribuit decisiv la „argintul" echipei Sue-

KILLY 1968

diei. La „concurență", Eugenio Monti înfruntă, la Alpe d'Huez, rivalitatea celorlalți piloți (printre care și a românului Ion Panțuru) și înregistră primul său succes la Jocurile Olimpice, după ce cîștigase nouă (!) titluri de campion mondial. Eventul de la Grenoble avea să însemne încununarea carierei lui Monti care, după acest succes, s-a retras din activitatea competițională. În sfîrșit, nu putem să nu amintim de Peggy Fleming, despre care specialiștii afirmau că este cea mai suavă, cea mai elegantă, cea mai... perfectă patinatoare artistică. Peggy Fleming a cucerit un singur titlu, dar într-o manieră care o situează printre marile vedete ale Olimpiadei de la Grenoble.

MAREA SATISFACȚIE A VENIT ÎN ZORII ZILEI

PANȚURU 1968

Îmi este imposibil să-mi amintesc de Alpe d'Huez, fără să simt o profundă emoție. Acolo, la cei 2 000 de metri ai stațiunii, la lumina gălbuie a reflectoarelor, mi-am văzut împlinit unul dintre cele mai dragi visuri. După o serie de succese la campionatele mondiale și europene din anii precedenți, am izbutit, concurînd alături de așii bobului din întreaga lume, să cuceresc prima medalie olimpică. Îmi aduc aminte și acum de formidabilele manșe parcurse de Monti și Floth care aveau să realizeze același timp după patru manșe, fapt cu totul ieșit din comun în concursurile de bob. Marele Monti bătuse, însă, în ultima coborîre recordul pîrtiei (1:10,05), element care a hotărît cucerirea medaliei de aur, prima lui medalie la Jocurile Olimpice. Pentru mine și coechipierul meu Nicolae Neagoe, locul al treilea a reprezentat o mare satisfacție, mai cu seamă că lăsasem în urmă boberi celebri ca Thaler, Nash, Lamey, Zimmerer, Vicki ș.a. Zorii zilei de 11 februarie 1968 (N.R.: amintim că ultimele două manșe au început la ora 3 și s-au încheiat la ora 5,30 dimineața) *m-au găsit cu adevărat fericit. Primul pe care l-am felicitat a fost Eugenio Monti, campionul olimpic și în același timp profesorul meu de-a lungul anilor. Iar primele felicitări le-am primit tot de la Monti, pe fața căruia am citit satisfacția realizării elevului său. La bobul de 4 persoane am concurat pe o pîrtie moale care, în general nu îmi convine. Simțeam totuși că merg din ce în ce mai bine, dar starea pistei l-a obligat pe organizatori să oprească întrecerea după numai două manșe. Campion olimpic, tot Monti; eu cu Neagoe pe locul al patrulea, la numai 10 sutimi de secundă de elvețianul Vicki. Dacă ar fi fost și celelalte două manșe...*

ION PANȚURU
maestru emerit al sportului

SEMICENTENARUL CLUBULUI RAPID

Clubul Rapid, înființat în anul 1923, își va sărbători în luna mai 1973 o jumătate de veac de existență, prin mari demonstrații sportive, cu participarea tuturor secțiilor de care dispune.

De pe acum se alcătuiește un vast program de festivități, la care vor participa toți componenții clubului, precum și miile de suporteri care îndrăgesc organizația sportivă din Giulești.

Un album, bogat ilustrat, va fi alcătuit de un colectiv redacțional, din care fac parte vestiți cronicari sportivi ai tuturor disciplinelor.

Albumul va apare sub îngrijirea colaboratorului nostru D. Moraru-Slivna, devotat „sufletist" al Rapidului.

MINI-FOTBAL LA ZÜRICH

În plină iarnă, cînd zăpada așternută din belșug aspră Elveției invita mai curînd spre St. Moritz sau Davos, am văzut la Hallenstadion din Zürich mii de spectatori aplaudînd pe Künzli, pe Quentin și pe ceilalți ași ai fotbalului șvițeran, deși în loc de bocanci cu crampoane purtau pantofi de tenis și deși nu urmăreau balonul pe gazon, ci pe parchetul sălii. Două seri la rînd, se joacă tradiționala Cupă a fotbalului de sală, competiție ajunsă acum la a cincea ediție. Sînt angajate (în două grupe) 6 dintre cele mai bune echipe elvețiene, care nu pregetă să folosească prilejul pentru un interesant antrenament de iarnă. Ne ferim să spunem **util**, pentru că problema este controversată încă și în Elveția, după cîțiva ani de practică. Păstrarea contactului cu balonul și cu regulile de joc este considerată folositoare într-o epocă în care ieșirea pe teren în aer liber nu este posibilă. În același timp, însă, se ridică obiecția exersării unor deprinderi care nu sînt proprii jocului normal, cum ar fi de pildă folosirea mantinelei (ca la hochei sau biliard).

Acum este cazul să relatăm cîteva dintre prevederile regulamentare ale jocului în sală practicat de elvețieni. Se joacă pe un teren de 30x56 m, mărginit de mantinele. Poarta are dimensiunile: 4x2 m., iar penaltyul se execută de la 8 m. Timpul de joc normal este de 2 reprize a 12 minute și jumătate. Pentru sporirea atracțiozității meciurilor finale, se sporește timpul de joc la 15, la 20 sau chiar la 25 de minute repriza. Dacă partida se încheie cu un scor egal, victoria se decide prin penaltyuri executate de întreaga echipă (formată din portar și 5 jucători de cîmp). Terenul se schimbă fără pauză. Offside-ul este suspendat. La executarea loviturilor libere, adversarul trebuie să păstreze o distanță de 5 m. Mingea este afară din joc cînd trece peste mantinelă (deci, implicit, mantinela poate fi folosită).

Jocurile sînt extrem de rapide și spectaculoase, fiind foarte gustate de public. **(vib)**

UN PERFORMER DEOSEBIT

Un tînăr elev al unui colegiu britanic, R. Bruniges, în vîrstă de 15 ani, a făcut senzație, clasîndu-se pe locul doi în turneul internațional de scrimă de la Millfield. Nu numai vîrsta lui Bruniges a contribuit la vîlva stîrnită de această performanță, ci și trista lui particularitate de a avea un singur braț. Dar, după cum o arată rezultatul, un braț de fier.

„PARCUL CELOR SLABI"

Străvechiul stadion Paro des Princes din Paris, întinerit de către gospodarii parizieni, va putea adăposti 51 000 de spectatori. Dar pentru a se ajunge la o asemenea performanță — mărirea capacității cu 50 la sută — a fost necesar ca spațiul să fie folosit la maximum. Locurile cele mai bune beneficiază de 47 cm, iar celelalte de 43 cm. În aceste condiții, stadionul ar putea fi supranumit „Parcul celor slabi", căci, e clar, nici o persoană corpolentă nu va putea să vină aici fără a-și cumpăra... 2 locuri.

FIGARO 1971...

Oficialitățile sportive grecești nu mai permit sportivilor din reprezentativele țării să apară pe teren cu coafuri extravagante. Ca urmare, la hotelul din Vouliagmenoi — la sud de Atena — unde erau cazați internaționalii greci, în vederea meciului cu Anglia, din cadrul Campionatului european — a apărut un personaj misterios „înarmat" cu un foarfece și un brici — frizerul.

Conform instrucțiunilor, acesta a trecut hotărît la fapte. Astfel sportivii din reprezentativa Greciei au apărut la meci în postura de „proaspăt rași, tunși și frezați".

Răspunde Ion Poștașu

IOLANDA KOVACS, SIBIU. Posedați colecția întreagă a ziarului nostru, pe anii 1970 și 1971, și o țineți la dispoziția amatorilor. Adresa dv.: strada Karl Marx nr. 1.

EUGEN OANEȘ, MEDIAȘ. În orașul dv. există, desigur, o agenție O.N.T. Informațiile el, în materie de excursii, sînt mai precise decît cele pe care vi le-aș putea da eu.

MIRCEA PREDA, STREJNIC. „Fiind un admirator al lui Ilie Năstase și vrînd să-i scriu, vă rog să-mi comunicați adresa talentatului nostru tenismen". Imi cereți cel mai greu lucru de pe lume! Vă sfătuiesc, de aceea, să-i scrieți pe adresa Federației române de tenis: București, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1. Aveți de-a face, cel puțin, cu o adresă... fixă!

VASILE DUMITRU, BUCUREȘTI. „Ca rapidist din fașă (n.r.: chiar de-atunci?), am făcut un pariu în legătură cu rezultatul obținut de Rapid, în fața Stelei, în turul campionatului 1966—67, și numai de la dv. se poate afla purul adevăr". Cunoscînd că martorii

mincinoși sînt pedepsiți de lege, jur că voi spune adevărul și numai adevărul! Rapid a cîștigat meciul respectiv (disputat la 9 noiembrie 1966) cu 3—0, toate golurile giuleștenilor fiind marcate de Ion Ionescu. Ați cîștigat, deci, pariul. Era să spun... procesul.

NICOLAE DĂNEȚ, BUCUREȘTI. 1) La 63 de ani, probabil că sînteți decanul de vîrstă al celor care corespondează cu mine. Și nu pot decît să apreciez legătura sufletească pe care o păstrați cu lumea sportului, interesul cu care continuați să urmăriți activitatea sportivă. 2) Manolo Santana nu mai face parte din echipa Spaniei, pentru „Cupa Davis", dar n-a abandonat complet tenisul. El mai participă la turnee, cînd este invitat. Dar este invitat din ce în ce mai rar...

N. GHINGA, ARAD. În ediția 1947—48, **U.T.A.** a învins Jiul cu 12—0.

VASILE TĂTARU, PLOIEȘTI. În ediția 1965—1966 a campionatului diviziei A la fotbal, cîștigată de Petrolul, Rapid avusese la un moment dat (după etapa a 10-a) un avantaj de cinci puncte asupra ploieștenilor. Acest avantaj s-a redus pas cu pas (la sfîrșitul turului nu mai erau decît două puncte), pentru ca în finalul Rapidul să rămînă cu... șase puncte în urma Petroliului. Dacă vă înființiți cu un rapidist, vorbiți-i despre orice, în afară de acest campionat!

A. PAULESCU, BUCUREȘTI. Probabil că surpriza dv. nu este mai mică decît a mea. Aștept, cît de curînd, telefonul dv.,.

MARCY MORJAN, PETROȘANI. De acord cu dv.: chiar dacă fotbalistul Marin Peronescu a comis unele greșeli față de clubul său, Jiul nu trebuie să uite că acest jucător a fost, ani de-a rîndul, o flacără vie în teren. Ca atare, dacă despărțirea de astăzi urmează să devină un lucru definitiv, ea trebuie să aibă loc într-un cadru festiv, în care amintirile frumoase de altădată să le alunge pe cele mai puțin plăcute, din ultima vreme.

PETRA DĂNUȚ, MOLDOVA VECHE. Ridicați o problemă care privește exclusiv redacția revistei „Flacăra": de ce Dinamo și Rapid figurează în Almanahul acestei publicații printre echipele de fotbal cu renume ale lumii, și Steaua, nu, Ca atare, nu trebuie să așteptați un răspuns de la mine, mai ales că n-am o jumătate de normă la „Flacăra"!

GEORGE ALCAZ, BUCUREȘTI. Veți primi răspuns prin scrisoare. Oricum, vă felicit pentru atît de cuprinzătoarea statistică pe care o posedați în ale atletismului.

LUIZ PORSI, ȘCOALA GENERALĂ nr. 142, BUCUREȘTI. Vă promit că voi face să-i parvină lui Ilie Năstase răvașul dv. Și sînt sigur că îl va prețui pentru gingășia lui.

Ilustrații: N. CLAUDIU

Prima și... ultima mea vînătoare

Era într-o toamnă nespus de frumoasă, cu cer de cristal și un soare care parcă incendiase pădurile rugînite și cîmpiile pline de rod bogat. Întîmplarea mă împinse într-una din acele zile, în biroul unui coleg, tocmai cînd se punea la punct o vînătoare de mistreți, ce avea să aibă loc în pădurile de la Rupea, ținut în care rîmătorii își făceau de cap, dînd tama în nopțile cu lună, prin porumbul sătenilor.

Se punea la cale un veritabil masacru. Se socotea amănunțit numărul pustiilor, muniția, dispunerea trăgătorilor și altele. Nimic nu scăpase vestitului maestru X, organizator excepțional și vînător de temut, care trimisese pe lumea cealaltă o droaie de urși, lupi și alte lighioane.

— Ai picat la timp, mă întîmpină acesta vesel. Mergi la vînătoare?

— Bine... dar eu n-am vînat în viața mea, replicai șovăind.

— Nu-i nimic. Totul începe cu... începutul.

Și cu acest argument mă convinse. Pe seară, trei mașini încărcate, porneau din București în această teribilă expediție vînătorească. Majoritatea erau vînători încercați. Echipați de sus pînă jos, de îți era mai mare dragul: scurte de piele, cizme Bürger, curele, cureluțe, catarămi, saci, rucsacuri...

Începusem să fac complexe. Mă uitam la mine și îmi venea să bat în retragere. Mai ales că din primul moment deveni obiect al ironiilor vînătorești.

— Da' unde pleci șefule? La plimbare pe bulevard, de ai venit în pantofi? mă interpelă unul dintre ei.

Mă făcui că n-aud și mă înghesui tăcut în fundul GAZ-ului...

...În zori, după ce înnoptasem undeva, în ținutul Rupei, o pornirăm la drum. Pășeam tăcuți prin ierburile încărcate cu boabe grele de rouă, iar din gură ne ieșeau aburi în reprize din ce în ce mai scurte.

La un moment dat, maistrul făcu semn să ne oprim. Zărise niște urme proaspete de mistreți și încerca să descifreze direcția de unde veneau, numărul lor, greutatea și alte taine, despre care aveam să aflăm mai tîrziu.

Nu părea mulțumit de cele ce descifrase. Mîrîi ceva în barbă, ca ghicitoarele ce vor să fie misterioase, și ne făcu semn să pornim.

Și, iată-ne ajunși într-o poieniță. Un nou semn, o nouă oprire. De data aceasta definitivă. Ne repartiză la iuteală în stand. La mijloc, unde sînt locurile cele mai bune, puștile temute iar pe la margini... ăștia care eram umplutură. Eu stam după un fag gros cu pușca pregătită și priveam temător spre deal. Curînd liniștea pădurii se sparse sfîșiată de strigătele ascuțite ale gonacilor ce coborau din hățișuri spre noi. Privii în jur și mă cuprinse subit emoția debutului. Eram la prima mea vînătoare. Inima prinse a bate mai tare. Nu-mi era frică, dar, de ce să n-o spun pe cea dreaptă, nici nu mă simteam în largul meu. Tresăream la fiecare zgomot. Cei din jurul meu nu făceau nici o mișcare. Stăteau pitiți și așteptau caimi, cu armele pregătite. Eram numai ochi și urechi. Deodată, un gînd stupid mă înfioră. Dacă mistrețul în loc să apară din față, venea din spate! La această idee, înghețai de-a binelea. Acum nu priveam numai în față, de unde se auzeau tot mai deslușit vocile gonacilor. Începui să priveso și în spate. La început mai rar, apoi pe măsură ce mă cuprindea frica, tot mai des. Parcă vedeam aievea, rîmătorul cu colții lui amenințători țîșnind furios din vreun boschet din spatele meu. Schimbai poziția. Acum stăteam într-o parte. Cu un ochi în deal și cu unul în vale. Dar aceasta nu schimbă și starea mea de spirit. Începui să-mi reproșez ușurința cu care am acceptat invitația.

— Tocmai la mistreți te-ai găsit să debutezi, nătărăule? — îmi zisei în sinea mea. Puteam s-o iau și eu gradat. Mai întîi la potîrnichi la rațe, la iepuri și apoi la dihăniile astea.

Norocul era însă de partea mea. Temerea maistrului fusese justificată. După părerea lui, mărturisită mai tîrziu, vreun braconier local, avizat de măcelul pe care îl pregăteam, gonise peste noapte turma de mistreți pe alte meleaguri.

Aceasta era, de altfel, explicația urmelor întîlnite.

— Nu-i nimic, frățiloi, ne tragem spre marginea pădurii la iepuri, vesti cam trist șeful nostru.

Aici, în cîmpul plin de pilcuri de lăstăriș, era raiul urechiaților. Nici nu sosiserăm bine și se porniră să sară printre picioarele noastre, ca potîrnichile. Mai, mai să ne dărîme.

Eu mă dădui spre o poieniță din marginea pădurii. Curînd începură armele să bubuie ca la nuntă. Mă uitai spre vale aproape cu ciudă, cum ceilalți culcau urechiații unul după altul de parcă erau la popice. După un timp de așteptare mă plictisii și mă luai cu gîndurile. Să fi tot trecut 5—10 minute de toropeală plăcută. Cînd, deodată, mă trezii cu un șoșoi cît toate zilele fixat în fața mea cam la 4—5 metri. Acesta mînat de frica bubuiturilor, puse o frînă bruscă și acum sta aci, unde se credea în siguranță, în două picioare cu urechile ciulite ca niște antene.

Nu mă zărise și sta nemișcat ca o stană de piatră. Îmi revenii repede din emoția produsă de această pleașcă. Îndreptai arma liniștit, ochii îndelung fără grabă, ca pe vremuri cînd cu 50 de bani scoteam mireasa la moși... și apăsai pe trăgaci.

Mi se păru că trăsei cu tunul. Nu se mai vedea decît un imens nor de țărînă galbenă. Bietul de el cred că l-am făcut arșice, gîndii în sinea mea. În cîteva clipe, norul de praf se destrămă...

Rămăsei trăznit. Iepuroiul meu era nemișcat. Tot în două picioare. Dar numai pentru o fracțiune de secundă, deoarece imediat o porni ca o torpilă direct spre tufișurile din pădure.

După un pom, ceva mai din deal se auzi un hohot de rîs.

— De ce i-ai tras în picioare, bobocule? Ai vrut să-l descalți?

Înghiții ironia și plecai mai încolo, fără să scot un cuvînt.

Între timp, bubuiturile continuau. E drept, mai rar. Se apropia sfîrșitul vînătorii.

Tocmai cînd pierdusem orice speranță, pe un colnic, la vreo zece metri, apăru un alt urechiat. Privea speriat în dreapta, în stînga și apoi o porni țopăind spre adăpostul unui zmeuraș mai în vale. Cînd îndreptai pușca spre el îmi adusei aminte că făcusem armata la antiaeriană. Așa că-i ochii mustățile. Am tras în plin.

Urechiatul meu se rostogoli, făcu cîteva tumbe și apoi rămase lat, chiar în marginea boschetului, ce trebuia să-i salveze viața.

Mă îndreptai spre el cu inima strînsă. Mai respira încă. Îl privii lung și avui senzația stranie că ochii lui mari deschiși mă privesc cu reproș. Mă cuprinse o milă adîncă și pe loc îmi dădui seama că iremediabil cariera mea de vînător se sfîrșise în aceeași frumoasă zi de toamnă în care începuse.

ION BALAȘ